

[Socialministeren]

Den sociale sektor er blevet sat til debat, sagde fru Jytte Hilden. Jeg tror, at det er vigtigt at gøre sig klart, at vi ikke er færdige med den debat. Det forslag, jeg er kommet med, om, at vi skal følge debatten til dørs, om jeg så må sige, har jo til formål at sikre, at den udvikling, der er i gang, får et ekstra venligt skub, at vi holder øje med, hvad der foregår, og at vi faktisk dermed er med til at fremme en udvikling så langt, som vi herinde ønsker det, og så langt, som brugere og ansatte og lokalpolitikere ønsker det.

Jeg er enig med fru Jytte Hilden i, at det for så vidt ikke kommer Folketinget ved, hvordan vi i Socialministeriet vil følge udviklingen ude omkring, men det er nu aldrig nogen dårlig idé for en mindretalsregering at afsløre, hvad den har i sinde, og det er baggrunden for, at jeg har sagt, at sådan agter vi at gøre. Men det er rigtigt, at det ikke er noget, der skal lovgives om.

Derfor vil jeg da også sige til de mange ordførere, som har hæftet sig ved, at dette var et nyt bureaukrati, at jeg må altså melde hus forbi, for det handler jo om, hvordan vi kan følge udviklingen. Man kunne så sige, at det kunne man lade ministeriet eller Socialstyrelsen gøre i al almindelighed. Når jeg gerne har villet understrege, at det er den metode, vi vil anvende, er det, fordi det er en god gammelkendt metode, som vi anvendte, da man udlagde særforso-gen, hvor man jo må sige, at vi fik en udvikling og en udlægning, som var til alles tilfredshed. Det tror jeg godt vi tør sige i dag, selv om der dengang var stor betænkelighed, da man ønskede at få udlagt særforso-gen fra stat til amter.

Derfor er der i og for sig ikke noget svar på spørgsmålet om, hvorfor vi ikke kan bruge de eksisterende strukturer. Det har vi faktisk tænkt os. I virkeligheden er der allerede i dag i mange amter sådanne udvalg, der diskuterer udlægning, og der er i mange af kommunerne udvalg, som består af henholdsvis kommunal-folk og amtsmyndigheder, som netop har gennemført en udlægning. Så jeg synes, det er udmærket at slå fast, at det behøver Folketinget for så vidt ikke at blande sig i.

Jeg noterer mig med tilfredshed, at Amtsrådsforeningen har taget godt imod ideen og gerne vil følge den op. Vi håber selvfølgelig også, at kommunerne ude over landet vil være med til dette arbejde, specielt de steder, hvor det har knebet lidt med at komme i gang, fordi

der, som nogle har hævdet, slet ingen grund er til dette her. At det er så godt i gang, er jo en sandhed med modifikationer. Der er nogle steder, man har haft meget svært ved at få opblødt grænsen mellem amt og kommuner og mellem kommunerne indbyrdes. Det er faktisk baggrunden for, at man overhovedet har taget dette emne op, for ellers var der jo overhovedet ikke nogen grund til at gå ind i diskussionen.

Jeg er meget enig med fru Lizzie Lichtenberg, som sagde, at det gælder om at blande kortene på en ny måde, men at det skal ske – og det er vigtigt at understrege – for borgernes skyld. Vi laver ikke udlægning eller udvikling for udlægningens og udviklingens skyld i sig selv. Hvis det ikke fører til bedre løsninger, så er der jo ingen grund til at foretage sig noget. Det skulle handle om, at vi får, som også andre har været inde på, en nærmere kontakt mellem brugerne og de lokale myndigheder, og at beslutningerne træffes så tæt ved brugerne som muligt. Deri er jeg ganske enig med fru Lizzie Lichtenberg.

Jeg tror, at det udvalgsarbejde og det udlægnings- og udviklingsarbejde, der skal i gang, vil give os den viden om, hvad der foregår, som vi må konstatere at vi mangler. Efter høringsrunden må vi nok sige, at det overraskede os, hvor meget der egentlig var i gang, og hvor langt man var kommet mange steder, ikke på trods af den delte finansiering, men – som nogle understregede på den konference, der har været henvist til – i kraft af den delte finansiering. Vi måtte altså konstatere, at forestillingen om, at det hele handlede om at lave enhedsfinansiering, kunne vi i og for sig sætte et stort spørgsmålstegn ved.

Jeg er også glad for, at fru Lizzie Lichtenberg sagde, at man skal give de lokale myndigheder så frie hænder som overhovedet muligt til dette arbejde. Jeg vil understrege, at jeg også mener, at man fra lokalt politisk hold må have frie hænder med hensyn til, i hvilket omfang man vil inddrage de ansattes organisationer, om de skal sidde med i udvalget, eller om man vil lave høringer.

Det vigtige er, at alle bliver hørt, og det gælder både brugere og ansatte. For sagen er jo, at man ikke på dette område – så lidt som på andre områder, der har med mennesker at gøre – kan foretage sig noget, uden at alle parter er indforstået med det; ellers lykkes det simpelt hen ikke.